

מדברי התוס' כאן, וכתב בקובץ שומר ציון הנאמר (קובץ קנג): שמעתי מקשים בשם הרה"ג מהר"ם מינץ אב"ד דק"ק אובן ישן זצ"ל היאך משכחת לה השקאת סוטה לעולם, אחרי שכתב המשנה למלך (פ"ג מהלכות סוטה הלכה כ"ג) שכתב דמפשט דברי התוס' בסוטה (דף ו.) נראה דס"ל, דמ"ש ר' ששת סוטה שיש לה עדים במדינת הים דאין המים בודקים אותה, מיירי אפי' בעד אחד, א"כ קשה הא הבעל בעצמו יודע מהמעשה, ונאמן משום דפלגינן דיבורא כמו בפלוני רבעני לרצוני לרבא בסנהדרין (ט:); דהילכתא כותיה דפלגינן דיבורא, וא"כ לעולם יש כאן עד א', ואף שאינו מעיד לפנינו מ"מ לא יבדקו המים לדעת ר' ששת לפי פ"י המשנה למלך הנ"ל ? ואין לתרץ ולומר דאיירי שהיה הבעל בלא"ה פסול לעדות, דהא בסוטה גם הפסול נאמן, ואי דמשכחת לה במת הבעל קודם ההשקאה, סוף סוף יקשה האיך משכחת ליה מה שאמרו במשנה (שם כ"ד:), ויליף לה מקרא שם, דכשם שהמים בודקין אותה כך בודקין אותו וכו'. עכ"ד.

★ ★

והנה בדברי המשנה למלך שהביא, עי' גם בדברי המשנה למלך (פ"ב דסוטה ה"ח), וע"ע בקרן אורה לסוטה (ו.). ערוך לנר יבמות (נ"ח). ובשו"ת עונג יום טוב (אבהע"ז סי' קנ"ב) בזה ע"ש ואכ"מ. ובמש"כ די"ל פלגינן דיבורא, עי' במשל"מ (פ"א דסוטה הי"ד) ובשו"ת חכם צבי (סי' ק"נ) באריכות אי שייך לומר פלגינן דיבורא דזנתה אבל לא ממנו ע"ש היטב. וע"ש מה שהביאו מתשובות הרשב"א (סי' תקנ"ב) דיש להאמין לאיש שמעיד שזנתה ולא ממנו, וכנראה שעפ"י יסוד דברי הרשב"א הקשה מהר"ם מינץ הנ"ל קושיתו, אך הדברים תמוהים כמ"ש המשנה למלך והחכם צבי הנ"ל וצ"ע. וע"ע בנוב"י (מהדו"ק אבהע"ז סי' ע"ב) ושם (מהדו"ת אבהע"ז סי' ע"ז) מש"כ בדברי הרשב"א הנ"ל ואכ"מ. וראה עוד בקובץ שומר ציון הנאמן (קובץ קנ"ט) בזה.

דף ו' ע"ב

בגמ': אמר רב יהודה מדיסקרתא, כגון שזינתה בעזרה דכי קדוש מעיקרא שפיר קדוש וכו'.

והקשה הגר"י שמלקיס זצ"ל בשו"ת בית יצחק (יו"ד בהגהות ומפתחות לסי' קנז) על הש"ך (חומ"מ סי' ל"ד) דס"ל דפסול מחמת עבירה לא בעינן תחילתו וסופו בכשרות. דלשיטתו

נימא שבא עליו בדרך ואפ"ה בדקו המים לאשתו האחרת שלא עשה עמה איסור, אלא ע"כ כדעת הרמב"ם ודוק היטב.

★ ★

במשנה: ושבעלה בא עליה בדרך.

פירש"י דשוב אין המים בודקין אותה כדלקמן ונקה האיש מעון בזמן שהאיש מנוקה שלא בא עליה מאחר שנאסרה עליו. וכ"כ רש"י ביבמות (נ"ח) ובקידושין (כ"ז) דהאיש אינו מנוקה מעון היינו דבא עליה מאחר שנסתרה, אמנם דעת הרמב"ם (פ"ב דסוטה ה"ח) דכל שבעל ביאה אסורה משהגדיל ואפילו איסור דרבנן, אין המים בודקין אשתו. והקשה המל"מ שם ד"ה ולדעת רבינו, דלהרמב"ם דבכל ביאה אסורה אין המים בודקין, אמאי נקט משנתינו בעלה בא עליה בדרך, הא בכל ביאה אסורה נמי אינה שותה, ועיי"ש מה שתירץ.

ובספר מרומי שדה להנצי"ב כתב לחלק, דבא בעלה עליה אחר סתירה שכבר אינה שותה, היינו אפילו אם היה ביאה בשוגג (והוכיח כן מתוס' ביבמות עיי"ש), מיהא במש"כ הרמב"ם דבכל ביאה אסורה אין המים בודקין היינו דוקא במזיד, וכתב עוד דבשאר ביאות אסורות מהני תשובה, ותשובה עושה אותו כשוגג, ועל חטא בשוגג מקריבה מנחתה, ואילו משנתינו מיירי דוקא בשבא בעלה עליה בדרך, דאפי' בשוגג לזה לא מהני תשובה, ואסורה בתרומה עולמית עיי"ש.

ולבאזרה יש לעיין בדבריו, כיון דסוף סוף נפק"ל מחד קרא שאם אינו מנוקה מעון אין המים בודקים אותה, א"כ מנ"ל לחלק דבשגג בשאר ביאות אסורות חשיב מנוקה מעון משא"כ בבא עליה בדרך שוגג, וצ"ע.

(וע' תורת חסד אהע"ז סי' ו' שג"כ חילק בין שאר עבירות לבא עליה בדרך, וכדברי הנצי"ב.)

(קובץ קול התורה קובץ מ"ט ע' לה-ו)

★ ★

בגמ': הא מילתא אמר לן רב ששת וכו' סוטה שיש לה עדים במדינת הים אין המים בודקין אותה וכו'.

ובתוס' (ד"ה ושבאו וכו') נראה דס"ל דר"ש מיירי אפי' בעד א' ע"ש, וכן הביא המשל"מ (פ"ג דסוטה הכ"ג)